

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku A.S.
przeciwko Dyrektorowi Biura Emerytalnego Służby Więziennej w W.
o wypłatę wyrównania renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa .../15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek radcy prawnego A. T. o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny w W., III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację A. S. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 października 2015 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Dyrektora Biura Emerytalnego Służby Więziennej w W. z dnia 24 kwietnia 2015 r. w przedmiocie wyrównania renty inwalidzkiej za okres od dnia 20 lipca 1994 r. do dnia 30 listopada 2010 r. W decyzji zawiera się odmowa wypłaty renty ponad kwotę wyrównania ustaloną decyzją z dnia 3 grudnia 2013 r. za okres od dnia 1 grudnia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. z uwzględnieniem pominiętej 1/12 nagrody rocznej pobieranej w okresie służby, wyrównaniem w łącznej kwocie 6.284,23 zł oraz ustaleniem wysokości świadczenia po waloryzacji od dnia 21 lipca 1994 r. i

odsetkami ustawowymi przyznanymi decyzją z dnia 20 kwietnia 2015 r. w kwocie 1.278,72 zł.

Sąd drugiej instancji ustalił, że zaniżenie świadczeń od dnia 1 sierpnia 1994 r. było wynikiem błędu organu emerytalnego i zastosował art. 46 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708), nakazujący w razie ponownego ustalenia wysokości świadczeń wypłatę wyrównania za okres nie dłuższy niż trzy lata wstecz, licząc od miesiąca, w którym wydano decyzję z urzędu.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 6 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd powinien przeciwdziałać przewlekłości postępowania, „a które w przedmiotowej sprawie, naruszyło powyższą zasadę i miało wpływ na treść skarżonego wyroku”, art. 232 k.p.c. polegające na nieuwzględnieniu składanych wniosków dowodowych w przedmiocie wyliczeń indeksacyjnych dochodzonych roszczeń, art. 250 w związku z art. 244 oraz art. 233 k.p.c. przez nieuwzględnienie wniosków w przedmiocie wystąpienia przez Sąd z urzędu do Dyrektora Biura Emerytalnego Służby Więziennej w przedmiocie udostępnienia dokumentów archiwalnych mających znaczenie w sprawie dla prawidłowego wyliczenia wartości przedmiotu sporu

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w zakresie wykładni przepisów procesowych jako budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz stwierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podniósł, że „istotą zarzutu proceduralnego jest naruszenie fundamentalnego prawa do odwołania się od orzeczenia Sądu pierwszej instancji w sprawie polegające na naruszeniu przepisów postępowania wymienionych wyżej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymagany jest wywód prawny zbliżony do przyjętego przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Konieczne jest wskazanie przepisu prawa i przedstawienie, że istnieją na tle jego stosowania poważne i dotychczas nierozstrzygnięte wątpliwości interpretacyjne, lub że na jego podstawie wydawane są odmienne rozstrzygnięcia w tym samych lub bardzo podobnych okolicznościach faktycznych i prawnych.

Ocena wniosku złożonego w niniejszej sprawie wskazuje na niewypełnienie przedstawionych wymagań. Skarżący nie sformułował zagadnienia prawnego ani nie dostarczył żadnych argumentów umożliwiających Sądowi Najwyższemu stwierdzenie rzeczywistej i istotnej rozbieżności w orzecznictwie sądowym oraz nowości poruszonych kwestii. Argumentacja wniosku utożsamiająca przyczyny kasacyjne z zarzutami ujętymi w podstawie skargi, nie prowadzi do wykazania oczywistej zasadności.

Z tego względu Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Oddalając wniosek radcy prawnego A. T. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu, Sąd Najwyższy zważył, że czynność tego pełnomocnika, występującego obok pełnomocnika z wyboru, który sporządził skargę kasacyjną, polegająca tylko na złożeniu oświadczenia o popieraniu tej skargi, nie została przewidziana w § 16 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1715), więc należy uznać, że nie stanowi pomocy prawnej, której koszty ponoszone są przez Skarb Państwa.

kc